

Дидактическа задача: Преразкажете подробно текста от името на елхичката.

КОЛЕДЕН ДУХ
Георги Златков

Когато усети първите удари от секирата на Рашо Дървото, цялата тъга на света се събра в малките ѝ свити иглички. Безсилна, започна да се мята наляво-надясно, но не успя да се спаси. Наоколо се бяха насъбрали много други, но никоя не се застъпи за нея. Седяха кротички и извъртаха поглед, те също бяха свили малките си иглички, но не от болка, а защото не искаха да слушат стенанията ѝ.

Тя отвори очи чак в отрупаното с елхички ремарке на Рашо и веднага разбра – беше истина! Да, наистина!

Легендата гласеше, че когато отсичат елхичките, малките им душички успяват, благодарение на коледния дух, да останат живи до Коледа.

За първи път можеше да види толкова голяма част от гората, всичко наоколо беше ново за нея: и малките брезички, за които само беше слушала, и вековните букове. С нетърпение чакаше и града. По Коледа бил украсен със светещи топки...

Някога синигерчетата бяха кацнали отгоре ѝ. Започнаха да клюкарстват. Ах, колко щастлива се чувстваше тогава тя! Слушаше за колите, за влака под земята, за странните същества, които понякога са добри, а друг път ставали лоши. Никога не можело да разчиташ на тях, „хора“ – така ги наричаха. Чакаше да види и реката – леле, колко чакаше да види реката. Синигерчетата бяха разправяли, че в реката имало птици, които плуват и понякога даже ти махат за здрасти.

Когато камионът на Рашо Дървото спря, тя седеше, спотаила дъх, и чакаше, чакаше приключението ѝ да започне. Усети грубата

му лапа върху стеблото си. После полетя към земята, там постоя няколко минутки, разбра как Рашо ѝ заби две кръстосани пръчки в стеблото и тя застана изправена. Огледа се, наоколо също така стояха някои нейни приятелки от гората.

Три часа по-късно още си беше на все същото място. Започна да се притеснява, защото искаше да разгледа толкова много места из града, а до края на коледната магия оставаше един ден. Искаше ѝ се час по-скоро да започнат обиколката и накрая да стигнат до реката, където щяха да видят плуващите птици.

Разни хора минаваха покрай нея, оглеждаха я, после взимаха някоя от съседките ѝ. Малката елхичка дори не предполагаше, че ако до края на деня никой не я купеше, Рашо щеше да я изхвърли в задния си двор, където с една малка клечица щеше да си устрои коледна клада, както правеше всяка година с елхичките, които не успяваше да продаде. Не знаеше, че ако никой не я купи, никога нямаше да види нито плуващите птици, нито каквото и да било друго. Единствено задния двор на Рашо Дървото.

Рашо потърка ръце, преброи печалбата, погледна към часовника си и започна да мята една подир друга елхичките в ремаркетото. Тя не разбираше какво става, защо бяха прекарвали цял ден, без да се разходят, без да видят нищо. И сега...

Пътят към Рашовата къща минаваше през една малка брезова горичка. Там белите стройни дами гледаха към малките елхички и плачеха. Знаеха какво следва...

Рашо започна да разтоварва елхичките в двора си. Натрупа ги една върху друга и бръкна в джоба си за запалка. Нямаше. Налагаше се да отиде до къщата.

- Рашооо? – чу се вик.

Викът идваше иззад оградата. Беше Ванката, съседът.

- Рашооо! Там ли си?

- Тук съм! Стига вика!

- Рашо, весела Коледа, съседе!

- Весела и на теб!

- А бе, виж сега, обещах днес на жената, че ще ѝ взема дръвче за Коледа, ала не успях. Да ти се намира едно?

- Имам, чакай! Ще ти дам.

- Ееее, спасяваш ме, брат!

Толкова ѝ стана приятно, когато Рашовата десница се стовари отгоре ѝ. Понесе се във въздуха като малките синигерчета, но бързо се строполи от другата страна на стобора, където я грабна Ванката. На вратата я посрещнаха две хлапета, които веднага извадиха кашони с играчки и започнаха да я кичат. Леко я беше гъдел, когато малките ръчички шареха по цялото ѝ тяло, но тя беше щастлива. Щом приключиха и тя се погледна в огледалото, не можеше да повярва на очите си – наистина беше красива, цялата светеше, а звездата на главата ѝ сияеше. Синигерчетата не бяха лъгали.

По време на вечерята всички от семейството я гледаха.

- Мамо, мамо, нали е красива? – питаха малчуганите.

- Да, очарователна е! – отвърщаше им тя.

[...] Ванката дойде последен при нея, клекна, погледна я в очите и сложи някакви неща в краката ѝ. Бяха подаръци.

- Благодаря! – прошепна елхичката.